

24. neděle v mezidobí rok B (2024)

1. čtení – Iz 50,5-9a

Svá záda jsem vydal těm, kteří mě bili.

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Pán, Hospodin, mi otevřel ucho a já se nezdráhal, necouvl nazpět. Svá záda jsem vydal těm, kteří mě bili, své líce těm, kteří rvali můj vous. Svou tvář jsem neskryl před hanou a slinou. Pán, Hospodin, mi však pomáhá, proto nejsem potupen. Proto dávám své tváři ztvrdnout v křemen a vím, že nebudu zahanben. Blízko je můj obhájce! Kdo se chce se mnou přít? Postavme se spolu! Kdo je mým protivníkem? At' přistoupí ke mně! Hle
Pán, Hospodin mi pomáhá! Kdo mě odsoudí?

Mezizpěv – Žl 116,1-2.3-4.5-6.8-9

Budu kráčet před Hospodinem v zemi živých.

Nebo: Aleluja.

Miluji Hospodina, nebot' slyšel
můj prosebný hlas,
nebot' naklonil ke mně svůj sluch
v den, kdy jsem ho vzýval.

Obepjaly mě provazy smrti,
dostihly mě smyčky podsvětí,
uvízl jsem v tísni a trýzni.
Hospodinovo jméno jsem vzýval:
„Ach, Hospodine, zachraň mi život!“

Hospodin je milostivý a milosrdný,
Bůh náš je milosrdný.
Hospodin chrání prosté lidi;
pomohl mi, když jsem byl v bídě.

Vždyť vysvobodil můj život ze smrti,
mé oči ze slz, mé nohy z pádu.
Budu kráčet před Hospodinem
v zemi živých.

2. čtení – Jak 2,14-18

Víra, když se neprojevuje skutky, je sama o sobě mrtvá.

Čtení z listu svatého apoštola Jakuba.

Co to pomůže, moji bratři, říká-li někdo, že má víru, ale nemá skutky? Může ho taková víra spasit? Když bratr nebo sestra nebudou mít do čeho se obléci a budou mít nedostatek denní obživy, a někdo z vás jim řekne: „Tak s Pánem Bohem! Zahřejte se a najezte se“ – ale nedáte jim, co potřebují pro své tělo, co je (jim) to platné? Stejně tak je tomu i s vírou: když se neprojevuje skutky, je sama o sobě mrtvá. Ale někdo by mohl říci: „Ty máš víru a já mám skutky. Ukaž mi tu svou víru, která je beze skutků! Já ti však ze svých skutků mohu dokázat svou víru.“

Zpěv před evangeliem – Gal 6,14

Aleluja. Ať je daleko ode mě, abych se chlubil něčím jiným než křížem našeho Pána, kterým je pro mě ukřižován svět a já světu. Aleluja.

Evangelium – Mk 8,27-35

Ty jsi Mesiáš ... Syn člověka musí mnoho trpět.

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš vyšel se svými učedníky do vesnic u Césareje Filipovy. Cestou se ptal svých učedníků: „Za koho mě lidé pokládají?“ Řekli mu: „Za Jana Křtitele, jiní za Eliáše, jiní za jednoho z proroků.“ Zeptal se jich: „A za koho mě pokládáte vy?“ Petr mu odpověděl: „Ty jsi Mesiáš!“ Tu je přísně napomenul, aby to o něm nikomu neříkali. Potom je začal poučovat, že Syn člověka bude muset mnoho trpět, že bude zavržen od starších, velekněží a učitelů Zákona, že bude zabít, ale po třech dnech že vstane z mrtvých. A mluvil o tom otevřeně. Petr si ho vzal stranou a začal mu to rozmlouvat. On se však obrátil, pohleděl na učedníky a pokáral Petra: „Jdi mi z očí, satane! Neboť nemáš na mysli věci božské, ale lidské.“ (Ježíš) si yawolal lidi i své učedníky a řekl jim: „Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mě. Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, kdo však svůj život pro mě a pro evangelium ztratí, zachrání si ho.“

Homilie

Drazí bratři a sestry!

Pán Ježíš se apoštolů ptá, co lidé o něm říkají, za koho jej pokládají. Apoštolové odpovídají: „Tak to víš, některí říkají, že jsi prorok, jiní říkají, že jsi Jan Křtitel, další povídají že jsi Eliáš. To víš, lidi nadělají řečí...“ A Pána Ježíše jako by to ani moc nezajímalo, nijak na to nereaguje a zamíří otázkou přímo k nim: „A co vy hoši? Kým jsem pro vás?“ Petr vyhrkne: „Ty jsi Mesiáš!“ Tak to je první připomínka dnešního úryvku evangelia: Ježíše nezajímá, co říkají lidé napravo nebo nalevo ode mě. Jeho na prvném místě zajímá, kým je pro mě osobně.

Tak ted' se pokusme o pohled do svého nitra: Pokusme se ted' opravdu ztišit, ponořit do svého nitra a položme si otázku: Co cítím, co prožívám, na co myslím, když se řekne „Ježíš“? Co se pohně v mému nitru, když se řekne „můj Pán“? Člověk může zjistit, že celá desetiletí chodí do kostela, že tyto pojmy používá desítky let a že je jimi úplně netknutý, že ty pojmy jdou někde kolem něho. Ale může být i to, že když člověk tyto pojmy uslyší, zvlášť pokud už s Ježíšem něco prožil, tak něco v něm zarezonuje, že člověk si uvědomí, že Ježíš není jenom nějaký soused ve vedlejším bytě, že to není nějaký pantáta odnaproti, že Ježíš není jenom nějaký strýček pro chvíle nepohody, kterého využijeme, když nám „teče do bot“ a pak se zas vrátíme do toho svého života. Zvlášť pokud člověk už s Ježíšem něco prožil, tak možná i má tu touhu, aby Ježíš byl opravdu jeho Pánem – Pánem s velkým P a se vším všudy. A možná cítí, jak může být těžké dnes a denně to uskutečňovat.

Prožil to i apoštol Petr. Říká: „Ty jsi Mesiáš!“ A za chvíli slyší: „Jdi mi z očí, satane, nebot' nemáš na mysli věci božské, ale lidské.“ To je věta, kterou by asi nikdo z nás od Ježíše slyšet nechtěl... Ten český překlad je ovšem tak trochu nepřesný. V řeckém originále Ježíš doslova říká: „Jdi za mne!“

To byl nešvar Petruv a je to nešvar i mnohých dnešních křesťanů, že nechtějí jít ZA Ježíšem, ale PŘED ním. Asi tak jako když malé dítě poskakuje před maminkou a občas se otočí, jestli maminka ještě je za

ním. Tak i spousta lidí nechce jít ZA Ježíšem – v těch jeho šlépějích, ale chtějí jít PŘED ním: Já si naplánuju svůj život, já si naplánuju, čím budu, já si naplánuju, co budu dělat a jak to budu dělat a v tom lepším případě se pak otočím na Ježíše a předložím mu svůj hotový plán, jestli s ním souhlasí. V tom horším případě si všechnu naplánuju a udělám sám a Ježíše se na to ani nezeptám. Nebo mu dokonce budu chtít radit, jak to má udělat on. To je hezky zobrazeno v tom dnešním úryvku evangelia: Petr si vzal Ježíše stranou a začal mu to rozmlouvat: „Pane, takhle ne, jinak to bude!“ Úplná výměna rolí. Najednou Petr chce být Mesiášem a chce Krista vést. To je pokušení mnohých dnešních křesťanů - radit Bohu, co má dělat: Co má udělat v mé rodině, co má udělat s mojí ženou, s mými dětmi, co má udělat v Sýrii, co by ve světě měl a neměl dělat.

Pán Ježíš říká: „Pojd' za mnou! Jdi za mne!“ A to je odpověď na všecka ta lidská hledání a tápání, kdy člověk neví, kde má pravici a kde levici, kdy neví, co je dobro a co je zlo, kdy neví, kam se pohnout: „Pojd' za mnou! Já jsem pro tebe připravil, já jsem pro tebe naplánoval. Jdi za mne. Pojd' za mnou! Hledej, co jsem pro tebe připravil, co jsem pro tebe naplánoval. Jdi za tím, jdi za mnou. Já ti budu ukazovat cestu, já ti ji budu prošlapávat a bude to k dobru tvému i k dobru lidí kolem tebe...“

Ano, Petr vyznal, že Ježíš je Mesiáš, ale dlouho ještě podle toho neuměl dostatečně žít. Dlouho trvalo, než uzrál. Jestli i my cítíme, že chceme opravdu upřímně ve svém nitru říct: „Ježíš je i můj Mesiáš, můj Pán“, tak je to dobré. A jestli cítíme, že ne vždy podle toho žijeme, jestli cítíme, že i před námi je ještě cesta dlouhého zrání, tak jako další krok k tomu zrání zkusme upřímně Pánu říct: Ano Pane, nechci poskakovat PŘED tebou, chci jít ZA tebou. A pak budu vědět, jak to bylo řečeno v jedné pěkné myšlence:

*I když nevím, kterou cestu zvolit,
- vím, že Ty mě povedeš.*

*I když se bojím toho, čím mám projít,
- vím, že Ty mě provedeš.*

*A když padám, nemám sílu dojít,
- vím, že Ty mě dovedeš.*

Amen.